

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/47/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200092
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200092.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu Z. Q., bytom C. F., č. XXXX/XX, C., zast. JUDr. Elenou Vavříkovou, advokátkou, so sídlom v Komárne, Záhradnícka 16/2, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2010/26322/TMC zo dňa 14. decembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/15/2011-22 zo dňa 22. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/15/2011-22 zo dňa 22. mája 2012, p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave v zmysle ustanovenia § 250 j ods. 1 OSP zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. decembra 2010, ktorým žalovaný v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Komárno, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. Pk-258/2010-Kz 3/2010/02674 zo dňa 16. septembra 2010, ktorým prvostupňový správny orgán uznal žalobcu za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch a uložil mu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ s použitím ustanovenia § 49 ods. 2 v súlade s pravidlami a kritériami ustanovenými v § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch pokutu vo výške 10 euro, ktorú je povinný zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet Mestského úradu v Kolárove. Zároveň zaviazal žalobcu k povinnosti zaplatiť náhradu trov konania vo výške 16 euro.

Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového ako i žalovaného správneho orgánu a ich závermi v danej priestupkovej veci a poukázal na príslušné ustanovenia zákona o priestupkoch a zákona o správnom konaní. Stotožnil sa so závermi prvostupňového správneho orgánu, ktorý mal z vykonaného dokazovania výsluchom svedkov za preukázané, že títo potvrdili, že zo strany žalobcu na adresu oznamovateľky priestupku W. M., boli použité žalobcom vulgarizmy ako „špinavá kurva“. Stotožnil sa so záverom žalovaného, že zo strany prvostupňového správneho orgánu nedošlo k

pochybeniu, keď neprihliadol na výpoveď sestry žalobcu M. L., pretože vzťahy medzi ňou a oznamovateľkou priestupku boli narušené. Krajský súd poukázal na to, že žiadne rozpory medzi výpoveďami svedkov, ktorí počuli vulgarizmy na adresu oznamovateľky zo strany žalobcu, neboli. Čo sa týka námietky žalobcu uvedenej dňa 16. septembra 2010 v zápisnici z prejednávania priestupku, že svedecké výpovede svedkov sú nepravdivé, poukázal krajský súd na ustanovenie § 35 ods. 1 Správneho poriadku (svedok musí vypovedať pravdivo a nesmie nič zamlčať), pretože sa nepreukázali iné skutočnosti, tak ich svedecké výpovede správne orgány dôvodne považovali za dôveryhodné a nezaujaté. Ďalej krajský súd uviedol, že v zmysle § 34 ods. 3 Správneho poriadku mal žalobca ako účastník správneho konania povinnosť navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe, neurobil tak a žiadne dôkazy pred správnymi orgánmi neprodukoval. V závere svojho rozsudku Krajský súd poukázal na to, že nezistil v konaní pred správnymi orgánmi žiadne pochybenia a že tiež sa zaoberal všetkými žalobnými námietkami žalobcu a dospel k záveru, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal odvolanie žalobca a z hľadiska obsahu jeho odvolania žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že nesúhlasí s názorom krajského súdu, že zo strany správneho orgánu nedošlo k pochybeniu, keď neprihliadol na výpoveď svedkyne, M. L., ktorá je jeho sestrou a je toho názoru, že vzhľadom na túto skutočnosť nemožno hodnotiť jej výpoveď za neobjektívnu. Na druhej strane krajský súd absolútnu dôkaznú hodnotu prisúdil svedkom, ktorí vypovedali v prospech oznamovateľky priestupku. Svedkovia, ktorí vypovedali v prospech oznamovateľky nemohli počuť inkriminované výroky, pretože všetko sa malo odohrať v byte, kde sa nachádzal len on a oznamovateľka priestupku. Poukázal na svoj vek, naložené zdravie a že je v takom stave, že fyzicky nemôže útočiť na osobu, ktorá je od neho o 30 rokov mladšia. Tiež uviedol, že je nábožensky založený a nikdy a voči nikomu nepoužil vulgárne výroky a tiež bez akýchkoľvek pochyb nebolo preukázané, že sa dopustil priestupku tak, ako je to uvedené v rozhodnutí Obvodného úradu Komárno a preto mal byť v konaní o priestupku oslobodený.

Žalovaný správny orgán sa ku odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu.

Podľa druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

V predmetnej právnej veci bolo predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o uznaní žalobcu vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Dôvody odvolania sa podstatne neodlišovali od dôvodov žaloby, ku ktorým zaujal stanovisko súd prvého stupňa ani od dôvodov odvolania proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, s ktorými sa náležitým spôsobom vo svojom rozhodnutí vysporiadal žalovaný a odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu a poukazuje na tieto dôvody v ňom uvedené s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP.

Odvolací súd nemal dôvod pochybovať o dôveryhodnosti svedkov M. A., M. V. a Z. A., z ktorých výpovedí jednoznačne vyplýva, že spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch vo vzťahu k oznamovateľke priestupku W. M. bolo preukázané a došlo k nemu urážkou na cti zo strany žalobcu, ktorý priestupok sa stal dňa 28. februára 2010 okolo 13.00 hod. počas sťahovania sa poškodenej od žalobcu. Títo svedkovia vnímali vlastnými zmyslami skutkové okolnosti tak, ako ich opísali vo svojich výpovediach a niet dôvodu považovať ich z tohto

dôvodu za nevieryhodné, účelové alebo tendenčné.

Nebolo možné napokon zohľadniť ani predmetné tvrdenia žalobcu, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom použité expresívne výrazy nemožno vzhľadom na ich obsah, formu a okolnosti, za ktorých boli prednesené, považovať za také, ktoré evidentne sledovali cieľ uraziť a ponížiť iného.

Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave v podstate neuviedol bližšie žiadne konkrétne dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia a preto odvolací súd sa zaoberal iba konkrétnymi odvolacími dôvodmi.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu i žalovaného, že svojim konaním žalobca uvedený priestupok spáchal tak, ako bol ustálený na základe riadne vykonaného dokazovania. Pretože neboli zistené také vady konania pred krajským súdom, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) a ani námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP ako súladný so zákonom správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo nebol v odvolacom konaní úspešný. Žalovanému správnomu orgánu nárok na náhradu trov konania zo zákona neprináleží. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.